

Følelsen af, at man aldrig kan tale eller have talt saa godt for nogen Sag, at man jo nok muligens ved ny Leilighed kunde gjøre det bedre, i Bevidstheden om, at den og Anden jo kan forandre sin Overbeviisning, i Bevidstheden om, at, kan man faae Sagen overveiet og overlagt fra alle Sider saa udførligt, saa grundigt og saa nøiagtigt som muligt lige forud for den endelige Afgjørelse, saa tager Enhver sig mere end nogenstunde sammen og besinder sig paa hvad han gjør, saa godt det er ham muligt. Og det, synes jeg, det er en ærlig Sag; og det baade kan jeg og tør jeg ogsaa gjøre. — Jeg skal saa vende mig til de Indvendinger, som idag ere komne frem mod dette Endringsforslag fra den første Taler, der havde Ordet idag, den ærede Folkethingsmand for Maribo Amts 4de Kreds (Monrad). Den ærede Folkethingsmand meente for det Første, at det gik ikke an, efterat man havde stillet bedre og bestemtere formulerede Forslag, saa at gaae tilbage til et saadant almindeligt: man kunde vel fra et saadant almindeligt gaae frem til et bestemtere Forslag, — og det er da ganske vist det sædvanlige, det seer Enhver, — men man skulde ikke kunne gaae baglands i saa Henseende (Hør!). Jeg maa derimod tilslade mig at gjøre den Bemærkning gjældende, at der i Debatteerne er en anden Tilbagegang, som synes at berettigge denne. Det er i Rigsdagen idetmindste blevet forstaaet saaledes en Tidlang, at det høitærede Ministerium frasalde den europæiske Nødvendighed (Hør!); det var som bekendt, en Misforstaaelse i otte Dage eller mere; den er senere paa det Bestemteste bleven berigtiget (Hør!). Ministeriet er, jeg tør ikke sige, gaaet tilbage til det første Standpunkt, men har oplyst, at, naar man har meent at være borte derfra, saa er det en Wildfarelse, og Sagen er altsaa gaaet tilbage til det Standpunkt, at Ministeriet søger Nødvendigheden til at vedtage det Foreslaade i Londontractaten og de dermed forbundne Acter. Men, saa gaaer, som mig synes, Tanken hos Rigsdagen ganske naturligen ligeledes tilbage. Vi sige: Den Haand, I forlange, række vi eder her; da Alt ligger i Statsacterne, saa er her vort uforbeholdne Samtykke til at gjøre, hvad der indeholdes i dem. Den meget ærede Folke-

thingsmand sagde fremdeles, at det Gnefte, man vandt ved saaledes at henvise til, hvad der laae i Acterne, var Muligheden af, ad Retfærdighedens Vej, det vil sige igjennem en Rigsret, at kunne ramme et Ministerium for, hvad det maatte gjøre. Det er imidlertid langt fra mig at mene, at det er det Egentlige, man vinder, og endnu længere fra mig, at holde det for det Gnefte, man vinder. Jeg er meget frygtagtig i saa Henseende, og jeg skal ganske oprigtigt tilstaae, at den Gvinst, der skal bestaae i at see Straf anvendt, fordi nogen Minister maatte have baaret sig urigtigt ad, det er en Udfigt, jeg aldrig kunde ønske, det er en Udfigt, jeg allerhelst aldrig vil see (Hør!); som jeg da nok tør sige det, troer jeg endnu i dette Dieblis, at jeg aldrig før har nævnt Ordet Rigsret i saadan Sammenhæng i disse Sale. Nei, det er ikke det, man vinder ved Endringsforslaget. Der vindes noget ganske Andet, naar vi betroe os til Ministeriet og sige: Acterne ere jo Eders Grunde efter Eders sidste og bestemteste Udtalelse; her ere Acterne og vort Samtykke til, hvad de indeholde. Der vindes det, at, saa gaaer det et høitærede Ministerium som alle Dødelige, at, i samme Grad, som man lægger Sagen i dets Haand, i dets alene, og siger først og sidst: Ubundne afgjøre I Alt efter Tractaterne —, i samme Grad vorer dets Betænknelighed ved det uhyre Ansvar, der paahviler det; og jeg troer ikke at feile, naar jeg drifter mig til at formene, at den ærede Førsteminister og alle Ministrene, naar man saaledes aabent lægger Sagen i deres Hænder, skjøndt de saa tidt have udtalt, at de være visse paa at være paa det Klare i denne Sag, ville gjøre samme Erfaring, som jeg, skjøndt jeg allerede saa tidt har udtalt, at jeg er vis paa min Stemme: De ville endnu engang gaae ind i deres Lonkammer, og tage det alvorligt og samvittighedsfuldt under Overveielse endnu engang. Og jeg er derhos vis paa, at, naar Ministeriet gjør det, vil det see, hvad der er det Rette, det være nu det, som kaldes nødvendigt, eller ikke, og see det Gavnlige for vort Fædreland (Hør!). Den samme høitærede Folkethingsmand sagde endelig ogsaa, at vi her fastede en Tvivl ind i Afgjørelsen; sæt nemlig, at Ministeriet afgjorde Sagen mod